

Ateneu

S a n t f e l i u e n c

d e s e m b r e 2 0 0 1 n ú m . 9

contrapunt

El nou mil·lenni ha arribat envoltat de confusions, serveixin aquestes línies com a reflexió del primer any del segle XXI.

Ens hem passat tot l'any amb la psicosi de l'EURO, *ai, Déu meu, pobres de nosaltres, quan arribi el gener del 2002...*, doncs només falten deu dies, i aquest eslògan que podem llegir en algunes tanques publicitàries, se'ns grava dins el cervell: "Adéu pesseta, Hola euro". Però després de la gran quantitat d'informacions que hem tingut sobre l'euro, ara mateix us puc dir que només tinc clara una cosa: no sé si l'arribada de l'euro és bona o dolenta.

El virus de la grip que ens afecta cada hivern ha perdut protagonisme i li han pres el lloc els virus informàtics que viatgen a través de la xarxa i que a més d'un de nosaltres ens ho ha fet passar pitjor que una malaltia.

Un fet tràgic d'indole mundial va ser l'atemptat de l'onze de setembre a Nova York, d'aquest fet se n'ha

parlat i escrit molt, i a tots en ha afectat; precisament en aquesta revista hi ha un article que hi fa referència. És veritat que hi ha **un abans i un després**.

En acabar l'any, en unes dates tan assenyalades on el desig de PAU AL MÓN és més patent, podríem recordar la imatge de l'*sky line* de NY on encara es pot veure el perfil de les torres bessones, perquè fets d'aquesta indole no es tornin a repetir.

Però enmig d'aquesta incertesa en temes tan preocupants com el terrorisme, l'estat de l'economia, la política, etc., pel proper any el que tenim segur és que haurem de cobrar i pagar amb euros, i haurem de pensar amb els cèntims com ho feien els avis; com a bons catalans direm "el cèntim es el cèntim", i s'ha acabat mirar "la pela". Bon any nou i feliç euro a tothom!

● **Montse Boronat**

1€=166,386ptas.

Ateneu Santfeliuenc

Consell de Redacció

Magí Boronat, Ferran López, Montse Boronat, Jordi Arbòs, Jordi Amigó, Cristina Sans, Gabriel Ponce, Conxita Xirau, Joaquim Prats, Carles Ponce, Sònia Perelló

Disseny i compaginació: Arteneu

Impressió:

Madolgraf, S. L.

Tramessa:

Servicios Urbanos de Correspondencia

Tirada: 1.000 exemplars

artista col·laborador

Valentín Lozano

Estudiar l'entorn, mirar-lo, estimar-lo, agafar els pinzells i pintar-lo, però, no només pintar-lo, sinó posseir el magnetisme del que està observant i saber-ho desenvolupar en les seves teles. Plasmació vivent que ens demostra Valentín en les seves obres.

Quadres plens de força, esforç, cromatisme intens, sense descans, amb vitalitat descriptiva, sense desentonar en cap espai. Tot això seleccionat i pigmentat, amb cura, responsabilitat i amor.

Valentín ens ensenya la faceta del saber estar davant el repte de pintar bé, ja que, observar una pintura, és com investigar, sense haver de fer equilibris a la ment.

Descriu fàcilment el que les seves pupil·les observen i aquesta mateixa llum que denota al seu traç, fa que s'entengui en el moment d'observar-lo.

Gran sentit del color, estrident però suau, impactant però senzill. Semblen quadres fets al moment, però, en realitat, quan tornes a mirar-los, demostren que són teles treballades, sense pressa per ser acabades, sense passió per ser venudes, amades i estimades, buscant en cada una d'elles el detall i saber estar. La seva obra desprèn un gran sentit pictòric, és una temàtica plena de realitat, convertint l'art en pura fantasia, en una fantasia real que et fa sentir còmode davant la seva obra. Pintar bé o ser artista, qualsevol sentit és idoni per comprendre-la.

● Mario Nicolas

reflexions reflexions reflexions

FÒRUM DE DEBAT

L'Ateneu treballa amb la clara voluntat de fer que la cultura sigui motiu de reunió. En una societat cada vegada més globalitzada i homogènia calen espais d'expressió, de relació. Aquests espais evolucionen de manera natural en espais de debat i de reflexió. El Fòrum de Debat, una nova secció de l'Ateneu, neix amb la intenció de reforçar aquest objectiu i, a la vegada, dos activitats ja creades com la pàgina web de l'ateneu (www.ateneu.santfeliu.net, on figurarà un espai de fòrum virtual que permetrà la continuïtat a distància dels debats físics) i la revista s'afegeixen a aquesta voluntat.

El primer debat del Fòrum va tenir com a temàtica la llengua catalana, el seu passat, el seu present i el seu futur. Per aquella ocasió vam poder parlar amb la Sra. Joana Raspall, escriptora local, i amb el Sr. Lluís Jou, director general de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya i president del Consorci per a la Normalització Lingüística de Catalunya. Les seves ponències van donar lloc al debat i també a reflexions directes i indirectes que motiven aquest article, que segurament generarà nous debats.

Hi ha algunes coses que passen al meu voltant que no les acabo de comprendre.

Últimament he anat a xerrades i taules rodones, on ens han explicat diferents aspectes de la integració, la llengua i la convivència; també he llegit articles sobre reivindicacions per la igualtat... Després d'escoltar i llegir, em queden uns dubtes, que em fan reflexionar. Em

pregunto:

Hi ha coherència entre el que pensem i com actuem?

Què volem en realitat?

Som realment sincers quan parlem i actuem?

Intentaré exposar el que no veig clar.

Per un cantó volem que els immigrants s'integrin; volem no sentir-nos diferents als altres, que siguem acceptats, que hi hagi igualtat de sexes, de races... Per un altre, volem seguir amb els nostres costums intocables, amb les nostres tradicions. Volem igualtat, doncs?

Dèiem que la nostra llengua materna era molt important quan durant el franquisme no ens la deixaven estudiar. Ara trobem normal que totes les escoles siguin catalanes. I la llengua materna dels immigrants?

Tenim els nostres costums i les nostres tradicions. Pensem alguna vegada que els forans també tenen els seus?

Tenim molt clar que el que fem nosaltres està bé, però acceptem que el que fan els altres també pot estar bé? Sabem que podem enriquir-nos amb

A la pàgina anterior, fotografia del debat sobre el català organitzat a l'octubre amb el Sr. Lluís Jou, el Sr. Jordi Amigó i la Sra. Joana Raspall. A aquesta pàgina, díptic del Fòrum de Debat i fotografies de SOS Racisme.

els seus costums i que si els coneixem, podem integrar-los i integrar-nos millor? Sabem que si coneixem com pensen i per què fan les coses d'una o altra manera, o si coneixem el seu folklore, ens entendrem millor?

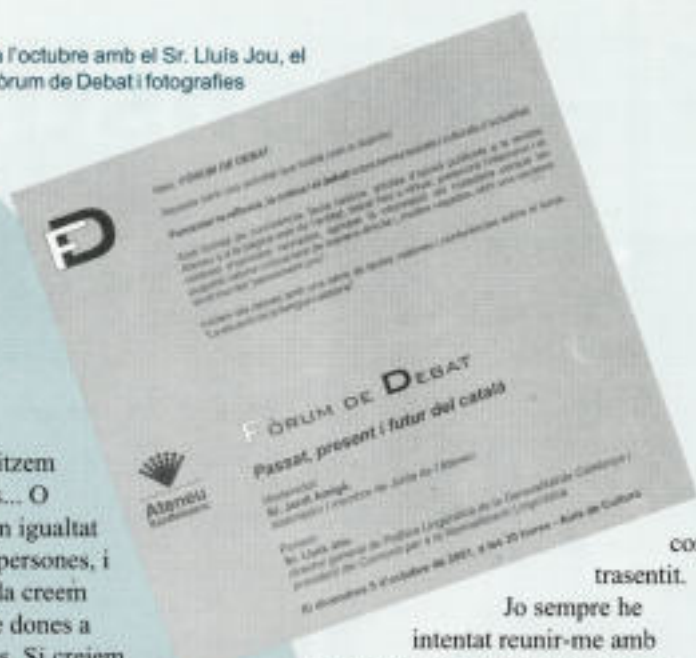
Per integrar, crec que cal integrar-nos també amb els integrats; mentre nosaltres els considerem forans, diferents, estranys a nosaltres i no fem esforç de posar-nos a la seva pell i d'acceptar-los; ells, facin el que facin no seran dels nostres, perquè nosaltres no els considerarem com a tals.

Però el problema no el veig sols en la immigració, sinó que el tenim nosaltres mateixos a casa nostra, amb els nostres "iguals". Intentaré explicar-me.

Volem igualtat homes dones, i què fem per demanar-la? Proclamem el "Dia de la Dona", nomenem una "Regidora de les Dones", fem reunions i conferències "per les

Dones", organitzem grups de dones... O sigui, demanem igualtat entre totes les persones, i en contrapartida creem agrupacions de dones a part dels homes. Si creiem que la dona ha de tenir un "dia", deu ser perquè és diferent. Si no, quin sentit té? I l'home, per què no té un dia? I per què no el dia dels rossos o el dels primos? Demanem igualtat de sexe i fem associacions de gais i de lesbianes. I els heterosexuals, també han de formar un grup a part? Fem també grups de divorciats, de viudots, de solters, de divertits, d'avorrits, etc. Jo crec que la manera de ser iguals no és fer grups de diferenciació, sinó estar tots a les mateixes associacions, lluitar conjuntament pels drets i per la igualtat, però junts, units, des del mateix nivell d'igualtat.

No entenc que calgui separar-nos per demanar igualtat, ho considero un

contrasentit. Jo sempre he intentat reunir-me amb persones, no amb dones o homes, com ara es diu, per treballar per la igualtat i la justícia. En els grups on he estat no m'he preguntat, ni m'ha importat mai, si els membres que els formaven eren persones d'un altre país, d'un altre sexe, d'uns altres costums o d'una altra tendència sexual; això sí, sempre ens hem respectat i ens hem interessat mútuament pel que els altres pensaven i feien, i hem intentat comprendre'ns i tirar endavant l'objectiu que ens ha portat a pertànyer a aquest grup. En fi, són reflexions que faig.

● **Immà Cauhé**
Sòcia de l'Ateneu

reconstruim la universitat pública

L. O. U.

La llei d'universitats (LOU) que ha creat el PP correspon a una realitat: la necessitat de reformar una vetusta llei de 1982. Malgrat tot, el problema fonamental d'aquesta nova llei és que no només no soluciona els problemes ja existents, sinó que a més els fa encara més greus. Les crítiques a la LOU, llavors, no signifiquen una voluntat de tornar al model existent, sinó que, ja que es fan coses, aprofitem-ho i fem-les bé. Un dels exemples més escandalosos és el de la supressió de la selectivitat. Les crítiques que es poden fer a aquesta prova són moltes (concentrar tot el que s'ha après en un sol examen, els seus resultats no sempre s'ajusten a la tasca feta durant molts anys...), però té una característica que la sustenta: és la mateixa per a tothom. La LOU s'ha anunciat com la substituïdora de la selectivitat, però en realitat implica la creació de proves d'accés pròpies per a cada facultat. Això no només és perjudicial per a l'alumne a l'hora d'enfrontar-se a una prova que no és estàndard per a tothom, sinó que, a més, dificulta molt la mobilitat obliga l'alumne a viatjar per tot Espanya fent proves en diferents facultats, i permet que

apareguin centres elitistes amb proves d'accés molt dures, malgrat ser centre públics que haurien d'admetre tothom.

En certa manera, és el mateix que passa amb la creació d'un districte únic. En principi, el districte únic és d'allò més democràtic, just i equitatiu: tots els espanyols poden estudiar on sigui, sense restricció a causa del lloc de naixement. Però per si sola, aquesta mesura no porta a això. Si no s'acompanya d'un increment del pressupost en educació superior, on tots els centres universitaris gaudeixen d'unes condicions excel·lents; i amb un sistema de beques que permeti a tothom estudiar allà on desitgi, el districte compartit no ho aconseguirà. Servirà només per a consolidar uns pocs centres molt elitistes, on només podran estudiar uns pocs, aquells que tinguin unes notes excel·lents i es puguin permetre estudiar fora de casa; marginant la resta a quedar-se en universitats de segon ordre. La situació ideal seria poder estudiar allà on cadascú vulgui, però que no hi hagi cap necessitat de fer-ho i que totes les universitats espanyoles siguin de primera qualitat.

A la pàgina anterior, fotografia de la manifestació de protesta contra la LOU a Madrid i de la Ministra d'Educació, Cultura i Esports, Pilar del Castillo. A aquesta pàgina fotografies de les diferents manifestacions arreu de l'Estat.

La LOU també té altres trets que a primera vista semblen molt atractius, com és el sufragi directe a l'hora de triar els òrgans de govern, tant claustrals generals, com rectors, etc. En canvi, moltes vegades s'obliden d'afegir que es tracta d'un sufragi ponderat, és a dir, on els professors doctors tindran un 51% de la representació, i el 49% restant a repartir entre professors associats, alumnes i personal d'administració i serveis. Per què aquesta discriminació? Per què atorgar a un grup directament la majoria absoluta? Veritablement afavoreix això a crear una universitat més democràtica? La pregunta principal que ens hem de fer és: per què s'aprovarà aquesta llei? La resposta és senzilla: com va

dir un ministre de l'oposició, per *Cañetes*. Com ja ha passat anteriorment, amb la llei d'estrangeria o el Pla Hidrològic, els projectes megalòmans del PP, malgrat tenir una bona part de l'opinió pública en contra, s'aproven per demostrar el poder d'un govern que gaudeix d'una majoria absoluta. L'orgull d'Aznar s'anteposa, un altre cop, al bé comú de la majoria. M'agradaria recordar una reflexió que el president Aznar va fer en un miting a finals d'estiu: *"hay algunos que piensan que la Universidad la crearon de progres; y la Universidad, cuanto menos esté en manos de los progres, mejor"*. Crec que poc més es pot afegir. Bàsicament, que tenim una oportunitat d'or per construir una

universitat pública de qualitat, capdavantera a Europa, i estem a punt de perdre-la a causa del tarannà del nostre govern. Senyora del Castillo, encara som a temps de fer bé les coses.

● Guillermo Latour

Estudiant de la Universitat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Autònoma de

tres mesos sense torres

L'atemptat terrorista del passat onze de setembre va destruir una important part del World Trade Center de Nova York.

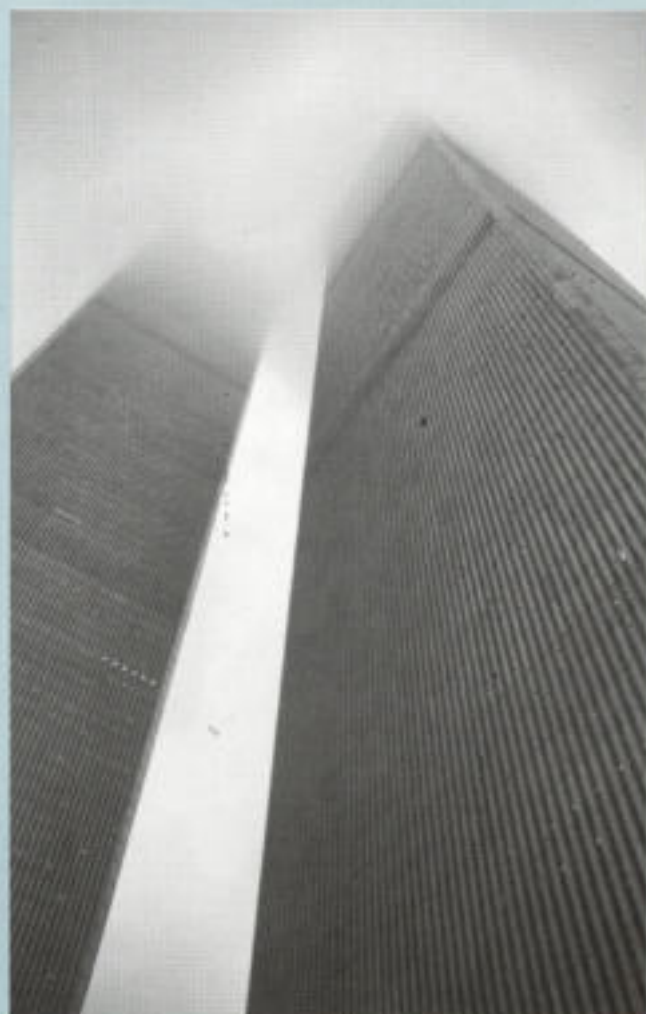
Dos factors simultanis van acabar amb les torres: per un cantó, l'impacte de l'avió, que va segar els pilars exteriors dels edificis, però que haguessin pogut aguantar; i per l'altre, el foc, que va disminuir la capacitat de resistència de l'acer fins al seu límit.

L'enorme pes de les torres va ser insuportable per a una estructura tan malmesa pel foc i per l'impacte del xoc.

El boeing 767 té una massa relativa d'unes 200 tones, les torres pesaven unes 300.000 tones.

El boeing 767 té unes mides de 55 metres de longitud i 47,6 metres d'amplada. Els seus dipòsits poden anar carregats amb 90.000 litres de combustible. El seu pes màxim en l'enlairament és de 186 tones, i la seva velocitat màxima és de 850 km/h.

Alguns experts afirmen que l'estructura de les torres estava dissenyada per resistir l'impacte d'un boeing 707 carregat de combustible, fins i tot podrien haver suportat el xoc d'un boeing més gran, un 747. Però els 767 són encara molt més grans i moderns. **Només algunes centrals nuclears estan protegides estructuralment contra atacs d'avions.**

El xoc de l'avió es produeix a una velocitat aproximada d'uns 100 m/s. El boeing es destrueix al mateix temps que trenca alguns dels pilars del perímetre de les torres; es calcula que l'avió va recórrer uns 20 metres dins de l'edifici.

La torre sud, la segona a ser atacada, va ser la primera a ensorrar-se perquè tenia més pes a sobre de l'estructura afectada, ja que l'impacte es va produir entre les plantes 70 i 77 de les 110 que tenia la torre. El pes a suportar per les bigues va ser entre 70 o 80 tones.

L'energia que es va expulsar en l'enderrocament de les torres va ser d'unes 300.000 tones, l'edifici va provocar un moviment sísmic que va danyar alguns edificis adjacents. Es creu que l'energia alliberada va ser equivalent al menys a un 2 per cent de la de la bomba atòmica d'Hiroshima.

El combustible dels tancs de l'avió era d'uns 50.000 litres de querosè, que van provocar un gran incendi que va arribar a una temperatura molt elevada, possiblement a uns 800°C. La calor constant va escalfar els pilars. L'acer comença a perdre resistència a 600°C i es destrueix a 950°C. Els pilars van començar a perdre capacitat de resistència

fins que es van col·lapsar, passant a transferir la càrrega a la zona central a través de les bigues que estaven connectades, els pilars centrals no estaven preparats per suportar una càrrega superior a la del propi edifici. Aquest fet va provocar que tota l'estructura perimetral se suspengués sobre la central.

L'edifici només va patir els efectes de l'impacte de l'avió des de la planta en què es va estavellar cap amunt, i les plantes inferiors no van sofrir fins que els pilars del nucli no van poder resistir més en la planta on es va estavellar l'avió i van cedir, llavors els pilars exteriors van empènyer els pilars interiors i tot l'edifici es va enfonsar cap a dintre. **L'edifici va caure en perfecte efecte dòmino.**

Les torres bessones van ser construïdes entre 1966 i 1977, dissenyades per l'arquitecte nord-americà d'origen japonès **Minoru Yamasaki** (1912-1986).

Eren dos edificis idèntics, de 110 pisos cada un. Cada torre estava dividida en tres zones: del pis 1 al 43, del 44 al 77 i del 78 al 110. Formaven part del complex World Trade Center, compostat per set edificis. En la mateixa illa hi ha centres comercials, hotels, més de 2.000 places d'aparcament, dues línies de metro i una de ferrocarril.

Les torres mesuraven 411 metres. Disposaven de 110 pisos i 6 soterranis. Amb una superfície útil de 638.000 m² i un volum edificat de 3.500.000 m³. L'acer que es va utilitzar en la seva construcció suposa unes 156.000 tones. Habitualment treballaven a les torres 50.000 empleats i rebien la visita diària de 150.000 persones.

Tenien una estructura perimetral d'acer que repartia les càrregues entre el nucli central i el perímetre, es van preveure els moviments sísmics i poder suportar rafegades

de vent de fins a 160 km/h, en la part de dalt de l'edifici hi havia un moviment de 20 cm.

La façana suposava l'estructura principal del bloc constituïda per un 60 pilars d'acer, separats entre si a una distància d'un metre, en sentit vertical.

L'estructura central de l'edifici, estava formada per 48 pilars d'acer separats entre ells uns 5 metres. Les bigues d'acer horitzontals de cada planta relacionaven les estructures verticals internes i externes, per tal de fer la façana robusta. No hi havia suports entre nucli i façana, i això convertia a les plantes de l'edifici en

àrees diàfanes.

A l'hora de fer els fonaments per construir l'edifici es va fer un forat de 55 Km², que es va omplir amb columnes de més de 10 metres d'alçada clavats en un sòl rocós.

No es podia no imaginar un atac d'aquest índole: l'impacte de dos avions de passatgers carregats de combustible varen destruir les torres bessones.

Les torres bessones eren el símbol del capitalisme i de la forma de vida i poder dels Estats Units en el món.

Quan les torres varen ser concebudes eren l'edificació més alta del planeta. Ara la **torre Sears de Chicago, amb 442 metres**, passarà a ocupar aquest lloc, com a mínim, com a símbol d'alçada. Però superades pels **452 metres de les torres Patrones de Kuala Lumpur**, com el més alt del planeta, un altre gratacels important, però de menor envergadura és l'hotel Jin Mao de Xangai (420 metres).

El disseny de les torres va evitar una catàstrofe major

● Magí Boronat

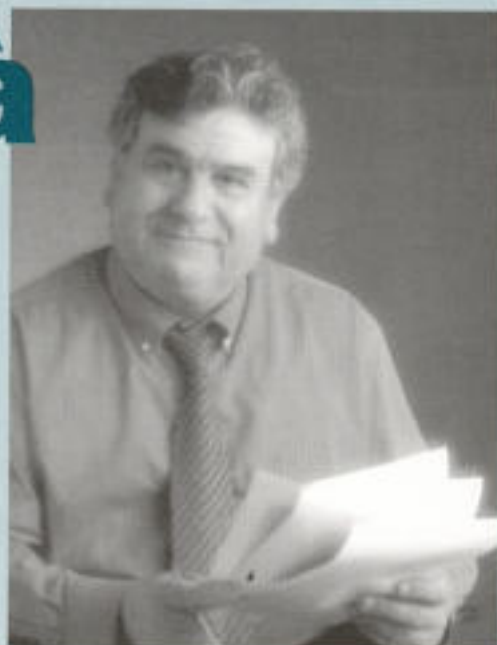

Fotografies: Magí Boronat

entrevista

Pere Baltà

Pere Baltà és una persona vinculada a l'Ateneu Santfeliuenc i a la resta dels Ateneus de Catalunya. Al llarg dels últims mesos ha estat a la nostra entitat presentant el seu darrer llibre, *L'endemà de la llarga nit*, en una conferència sobre els temps viscuts pels nascuts al 1940 i al cicle de conferències de l'Eurocongrés 2000, del qual és Secretari General. Aquest escriptor, que també ha desenvolupat diferents funcions en el món de la política (responsable del Pla de Promoció Cultural de la Generalitat de 1980; director general d'Adigsa, empresa pública d'habitatge; diputat al Congrés; i observador internacional en diferents processos de democratització a països de l'Amèrica Llatina i de l'Europa de l'Est), té moltes coses a dir i hem volgut aprofitar la seva darrera visita per fer-li aquesta entrevista.

Pere Baltà, ofici: polític o escriptor, o polític i escriptor?

Jo diria periodista-escriptor. És això el que intentat ser a la meua vida. Cada vegada, però, menys periodista i més escriptor, que és el que estic fent. Escric tant teatre, com novel·la, com assaig. Això de polític ha estat un acte de servei cap al meu país.

Llegint el llibre i la seva temàtica, podríem pensar que la voluntat d'escriure sobre temps difícils et porta a la militància i després a una

responsabilitat política. En certa manera, doncs, l'ofici d'escriptor és el que et porta a la política?

Sí, el periodista-escriptor, en la comunicació social, que ha estat una vessant que desenvolupat molt durant tota la meua vida, molt relacionada amb el periodisme, però sí, el periodista que escriu o l'escriptor que fa periodisme m'apropa a la política.

Dels dos mons, el d'escriptor i el de polític, quin t'ha portat més satisfaccions?

Jo diria més aviat que tots dos mons m'han portat satisfaccions diferents, ja que la política m'ha permès fer moltes coses pel meu país, pel meu poble, per la meua comarca... i això també m'ha portat grans satisfaccions. Jo estic satisfet del meu paper com a polític. La d'escriptor és una dedicació molt més vocacional, molt més intimista, i estic realitzant coses que no han sortit a la llum pública, però que són projectes que tenia, que els estic portant a terme i que a causa de la política no vaig

poder fer, però ara és el moment de realitzar-me i fer allò que no vaig poder fer per aleshores, precisament.

I les tristesses més importants, on les has trobat?

Escrivint no, ni com a periodista. El periodista és testimoni de coses. Les tristesses més importants jo diria que les vaig veure aquí, veient que no érem un país més del primer món, veient que no teníem llibertat ni democràcia. Després, en un passat més proper he vist la tristesa en llocs on m'ha impactat molt, per exemple investigant l'assassinat dels jesuïtes, allò va ser una cosa esgarrifosa, o a Moscou i veient infants que fugien a Albània. També he vist la tristesa a Polònia, Hongria, Txecoslovàquia, Iugoslàvia, Croàcia, llocs on he anat. L'any passat era a Israel; sempre he anat a llocs on hi havia conflictes o on havia acabat un conflicte, la vocació del periodista sempre m'ha fet moure molt, però de fet aquestes són coses que també podem veure aquí al nostre país, amb l'última immigració i la seva adaptació, i és que el meu compromís també ha estat de progrés social, podríem dir que he estat un nacionalista i un socialdemòcrata a la vegada.

I frustració?

Sempre hi ha moments, però en un camí molt llarg al final es compensen, en tot cas algunes persones, algun projecte que no acaba de realitzar-se, però sempre vas tirant endavant i al final del camí no tens aquesta sensació.

Pere Baltà

L'endemà
de la llarga
nit

A partir dels teus llibres sobre els últims anys de dictadura i l'últim sobre la transició, podries dir que es vivia millor contra Franco?, que el moment actual és menys apassionant, com a mínim?

Era més apassionant viure contra Franco, trobar-te davant d'un consell de guerra o d'un intent de processament són moments de glòria, però és clar perquè després hem tingut l'oportunitat de construir una democràcia, des de la cultura, les obres públiques o des de la legislació.

Com veus l'evolució de la política catalana al llarg d'aquests vint anys i amb una mirada cap al futur?

Ha estat un llarg camí, 20 anys d'autogovern en mans d'una coalició nacionalista han estat positius. Penso que ara és moment que es produeixin transformacions, no sé si dintre de la pròpia coalició o fora. Jo desitjaria que fos dintre, però no ho sé. En certa manera, la nostra transició s'ha acabat i ara hem d'entrar en una etapa de normalitat; s'han consolidat moltes coses, ja no estem com fa 20 anys ni de lluny, i es veu el començament d'una història diferent.

Quina puntuació donaries a la transició?

Depèn del tema. A la

convivència un deu, al procés autonòmic un notable justet, i a la transformació del país un excel·lent alt.

Quina és i ha estat la teva relació amb els Ateneus?

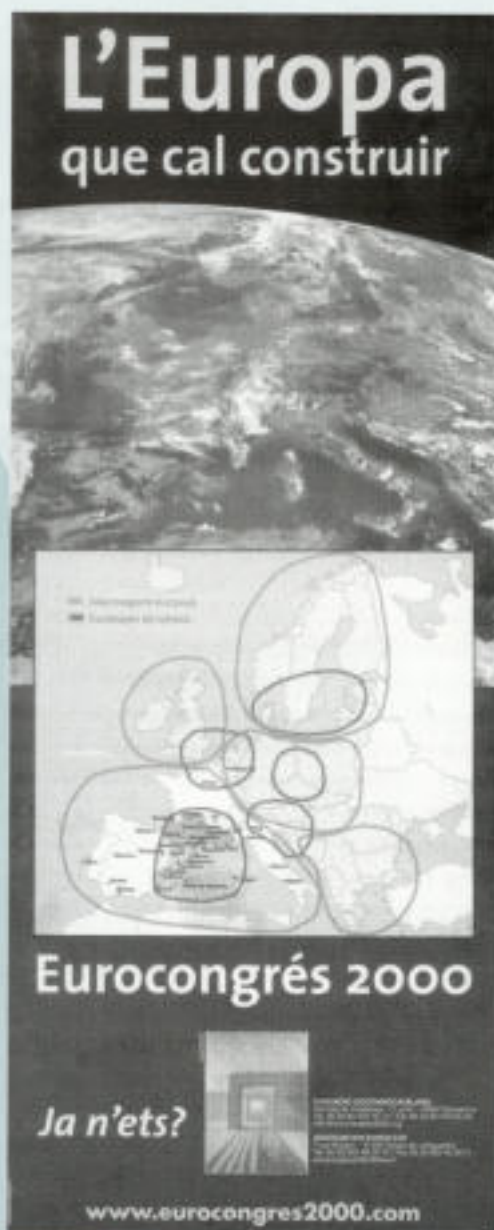
Ja de ben petit. El meu pare era soci des dels 16 anys de l'Ateneu Familiar de Torrelavit, que ja no existeix. Tota la meua joventut la vaig viure a l'Ateneu del Prat, el Centre Artesà, que estructuralment encara existeix, i hi va haver un intent de muntar un Ateneu en què vaig participar i que no va ser permès per la dictadura. I ara una relació molt propera amb l'estudi de la situació actual dels Ateneus a Catalunya que he pogut fer, és que pràcticament crec que els he visitat tots, més de 400. Si em demanessin en què vull ser especialista, diria que en el món associatiu, especialment en els Ateneus de Catalunya.

Com arriba Pere Baltà a l'Eurocongrés?

Jo hi arribo a través de Joan Amorós, embarcat en la idea pel Xavier Abada. I aleshores tots plegats descobrim que hi ha un món fascinant i molt similar al nostre, just al costat.

Quin seria l'objectiu principal de l'Eurocongrés?

Construir la voluntat de sobreviure, d'existir; som un poble que vol ser, nosaltres ja fa

L'Europa que cal construir

Eurocongrés 2000

Ja n'ets?

www.eurocongres2000.com

temps, els occitans no tant. Si aconseguim aquesta clara consciència ajudariem a construir una nova Europa al servei de les regions, de les nacionalitats.

Amb quins resultats hauríem d'estar satisfets?

Encara queda un any i mig d'actes, amb una gran categoria i contingut com l'acte que hem pogut veure aquí, en el qual hem pogut veure i parlar sobre l'essència que motiva l'Eurocongrés, la llarga tradició entre catalans i occitans, i això està passant a tot arreu on es desenvolupen actes d'aquests. Al final hi haurà una gran quantitat de conclusions que seran de molta utilitat en el futur.

● **Ferran López**

La Sra. Joana Raspall, el Sr. Jaume Codina i el Sr. Pere Baltà a una de les conferències de l'Eurocongrés a l'Ateneu

música clàssica

entrevista al

Quartet Casals

El passat 30 de novembre el nostre Ateneu va acollir, com a cloenda del cicle de música en viu de Sant Feliu *Contrabaix 2001*, un dels quartets més prestigiosos de l'estat espanyol: el Quartet Casals, format per la Vera Martínez i l'Abel Tomàs (violins); en David Quiggle (viola); i l'Arnau Tomàs (violoncel).

Entre bastidors, a la finalització d'un concert realitzat a Torroella de Montgrí (seu de les JJMM de Catalunya) vam tenir l'ocasió de parlar amb tots quatre. Per a l'entrevistador va ser com gaudir d'una altra obra de quartet: semblava com si cadascú sabés quina pregunta havia de respondre, o qui havia de donar l'entrada per respondre a una pregunta, o a l'hora de fer un apunt a una frase musical.

Ens podrieu explicar quins van ser els inicis del Quartet Casals?

Vera: Vam començar al 1997, estudiant a la mateixa escola de música: la Reina Sofia, a Madrid. Allà ens vam conèixer i vam decidir posar-nos a fer quartet bastant seriosament. Ara fa cosa de dos anys va venir en David a reemplaçar una altra viola que era qui fins llavors havia estat tocant amb nosaltres i des de llavors, tots quatre ja no hem parat de fer quartet.

No realitzeu cap altra activitat com a músics que no sigui aquesta plena dedicació al quartet?

Vera: Doncs no. Bé, Arnau és professor de música de cambra a Salamanca, però res més.

Havent estudiat a la mateixa escola de música, podriem dir que la vostra formació musical és similar?

Vera: Sobretot Abel i jo tenim una formació més semblant que la resta per haver estudiat amb el mateix

professor en aquesta escola de Madrid, tot i que Arnau també ha estudiat en aquesta escola amb altres professors. La característica principal dels nostres professors és que la majoria són russos, tot i que després hem anat evolucionant. David, però, ha estudiat a Boston. David: Sí, en haver estudiat a Boston la meua formació a l'hora de tocar la viola és diferent a la seva. Però en els meus inicis vaig començar com a violinista i la meua

experiència era molt semblant a la que havien tingut ells a Madrid. La nostra formació com a quartet es va recolzar en l'ajuda dels mateixos professors i els nostres estils han acabat convergint

Creieu que la situació del músic a Madrid o a Barcelona és diferent que a la resta del continent europeu?

Arnau: Dins del continent europeu, és evident la tradició que existeix dins de la música clàssica que ens porta a diferenciar entre el centre i els extrems. Lògicament, ara la situació del músic en els països meridionals és pitjor que en el centre d'Europa, com a Alemanya o Àustria. Potser d'aquí a uns anys, amb una major implicació del públic, majors inversions polítiques, canvis d'estudis... es podrien assolir aquí fites que ara mateix podríem considerar idealistes.

Quin ha estat el vostre repertori en aquests quatre anys de quartet?

Abel: Des que vam començar el quartet hem interpretat de tot.

Haydn, Mozart, fugues de Bach...

També ens hem traslladat per interpretar obres del segle XX.

David: Hem abraçat uns 300 anys de música.

Abel: Ara mateix la nostra exclusivitat musical és el quartet, tot i que ja veurem què diu el temps.

Tenim una agenda de concerts per un any, i a la vegada la nostra idea és que es vagi consolidant encara més el quartet.

David: el quartet és com un matrimoni provisional, arriba un moment en què o et compromets o et busques una altra

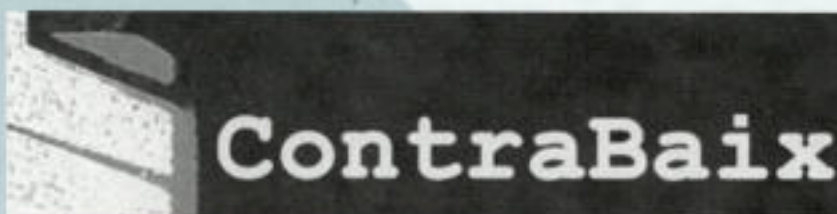
parella. I vam decidir tirar endavant amb el compromís.

I les vostres properes actuacions a Catalunya?

Abel: A la tardor del 2002 tancarem la temporada a l'Illa Diagonal, a la fundació Franz Schubert, amb un cicle d'uns cinc concerts. Si no canvien els plans, tocarem obres d'Arriaga, Brahms i Mozart.

● **Carles Ponce**

Membre d'Amics de la Música de l'Ateneu

Quin és el secret de la compenetració del vostre quartet?

Arnau: Molt de treball, hores i hores no només d'assajar, sinó de polir idees escoltant-nos els uns als altres. Els bons quartets, al cap i a la fi, es formen com els vins, any rere any, deixant passar el temps amb molt d'assaig.

Fins ara, a quins llocs heu actuat ?

David: En els últims mesos hem tocat per Espanya, Itàlia, Anglaterra, Amèrica del Sud, Nova York, Amsterdam... Pròximament farem una gira pels Estats Units. Ara es podria dir que estem començant a viatjar...

Quines són les vostres perspectives de futur?

els Castellers de Sant Feliu

5 anys de colla

Els Castellers de Sant Feliu ja fa cinc anys que basteixen castells i llueixen la seva peculiar camisa magenta. Des del 1996 han canviat molt les coses: noves cares, nous castells i noves il·lusions. Durant els primers anys de vida, l'agrupació enlairava castells de la gamma de sis, amb la il·lusió d'assolir algun dia construccions superiors, i com el nen que comença a caminar, la colla va anar evolucionant per assolir els seus primers castells de la gamma de set. L'any 2001 ha estat especialment important per cada un dels membres de la colla, que ja han bufat les espelmes dels seus cinc anys d'existència. Cinc anys plens d'emoció, diversió, castells i molt sacrifici.

El passat 16 de setembre la colla de Sant Feliu va celebrar el seu cinquè aniversari en una brillant actuació que va tenir lloc a la plaça de la Vila. Una actuació que es va fer amb especial emoció i on el quatre de set va ser el gran protagonista, un castell que la colla ja ha descarregat dues vegades. Per acabar de culminar l'actuació de la colla i per celebrar els cinc anys des del naixement dels Castellers de Sant Feliu, tots els seus membres es van reunir per celebrar un sopar, on la gresca i els records d'altres anys

van ocupar el primer pla. Un gran pastís amb cinc espelmes va concloure el sopar de celebració i va permetre que els més menuts i els no tan menuts bufessin les espelmes de cinc anys d'emoció i d'il·lusions.

Quan parlem de castells també hem de parlar de sentiments. És evident que fer castells és només una activitat que fa un conjunt de gent per enfil·lar-se uns sobre els altres i veure qui arriba més amunt. També és cert que una colla castellerà és una agrupació on tothom hi té cabuda, des dels més grans fins als més menuts i que les colles són part molt important de la cultura catalana.

Però, què hi ha darrere de tota aquesta façana? Els castellers són persones apassionades d'aquesta activitat, que viuen al límit, experimentant en tot moment milers de sensacions i sentiments.

Per castells no és només una activitat cultural, fer castells és molt més i els Castellers de Sant Feliu ho saben. Resulta una evidència que fer castells és l'objectiu, està clar, però dins d'aquesta activitat hi ha implicites unes ganes de superació, un treball conjunt i una passió que es desenvolupa poc a poc en

Fotografies cedides per Castellers de Sant Feliu del 4 de 7 descarregat per la colla a la ciutat i de la construcció del primer 3 de 7 descarregat a la trobada de colles castelleres del Baix Llobregat

el si de cada casteller. Formar part d'una colla castellera fa sentir partípeps els seus components que, any rere any, s'hi senten més arrelats i se'ls fa més difícil prescindir d'aquella activitat.

Els Castellers de Sant Feliu, com tota bona colla castellera han après amb el temps a experimentar en la pròpia pell la raó del sentiment casteller i més intensament aquest any, amb la celebració del seu cinquè aniversari.

Els cinc anys de la colla local no podrien haver anat millor. Parlant de castells l'agrupació ja ha descarregat dos quatres de set i dos pilars de cinc, més un de carregat, una fita que encara no havien assolit mai i que ara pot ser un clar motiu d'orgull. Però la temporada encara no s'ha acabat, a la colla encara li queden actuacions importants on es podran veure més quatres de set i pilars de cinc i, qui sap si algun tres de set que posaria la guinda final al pastís.

Si parlem d'activitats, la colla de Sant Feliu a banda de fer castells ha organitzat unes colònies, una brillant revetlla de Sant Joan i una encara millor celebració del cinquè aniversari.

Durant aquests cinc anys de vida dels Castellers de Sant Feliu són moltes les persones que han entrat i sortit de l'agrupació, però també són molts els castellers fundadors que coneixen com ningú l'evolució de la colla i els canvis que s'hi han produït en aquests cinc anys.

El cinquè aniversari ha representat un cúmul de sensacions i sobretot de molts records que la colla va poder rememorar en l'exposició fotogràfica que van organitzar. Fotografies del primer any, amb pocs membres i amb la camisa blanca, juntament amb els padrins: els Castellers d'Esplugues. Després, la primera actuació, el viatge a París, els primers castells de sis, les primeres llenyes, cares joves que ara són madures, nens que ja són adolescents i parelles que ja són pares. Cinc anys en fotografies que van mostrar tot el que una agrupació ha viscut.

Poc a poc els Castellers de Sant Feliu aniran creixent encara més, celebrant molts més aniversaris i recordant sempre els bons moments.

La colla es troba a la recta final de la temporada castellera i cal que lluiti més que mai per completar el seu any de celebracions amb nous castells i poder dir que durant el seu cinquè aniversari van rubricar una magnífica temporada amb castells de set pisos.

- **Ariadna Oliva**
Castellers de Sant Feliu

Edita:

Amb l'esponsorització de:

**Ateneu
Santfeliuenc**

Vidal i Ribas, 23-25
08980 Sant Feliu de Llobregat
tel. 93 685 32 42 fax 93 632 72 19
a/e: ateneusf@suport.org

Adrogueria Boronat, s.l.

PINTURES
ARTICLES DE NETEJA
PAPERS PINTATS
PERFUMERIA
BELLES ARTS
COLORS A LA CARTA

Laureà Miró, 290-292 i Falguera, 87
Tel. i fax 93 666 12 81
08980 Sant Feliu de Llobregat

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Direcció General d'Acció Cívica

Ajuntament de
Sant Feliu de Llobregat

*100 botigues
al teu servei*

Bar Ateneu

Menú diari

Dinars casolans

C. Vidal i Ribas, 23 - 08980 Sant Feliu de Llobregat - t. 93 666 88 03

a t e n e u

s a n t f e l i u e n c